

Vivian den Hollander

Spekkie en Sproet Oma vermist!

Met illustraties van Juliette de Wit



Uitgeverij Ploegsma Amsterdam



Oma komt!

Spekkie staat met haar moeder in de aankomsthal van Schiphol.

Ze kan bijna niet wachten. Want zo meteen komt oma. Helemaal met het vliegtuig uit Curaçao.

Daar woont oma namelijk. Maar omdat ze vijfenzestig wordt, komt ze naar Nederland.

‘Ik wil het bij jullie vieren,’ zei ze op Skype.

‘Kan ik meteen mijn vrienden van vroeger weer eens zien.’

‘Zijn dat er veel?’ had Spekkie gevraagd.

‘Zeker,’ zei oma. ‘Een paar ken ik nog van mijn studie. En een iemand ken ik uit de tijd dat ik in het museum werkte.’

Ongeduldig kijkt Spekkie naar het informatiebord. Daarop staan alle aankomsttijden van de vliegtuigen. Hm, ze snapt er weinig van. ‘Duurt het nog lang?’ vraagt ze daarom.

‘We hebben geluk. Oma is net geland,’ antwoordt haar moeder. ‘Maar het duurt altijd een tijd voordat iedereen het vliegtuig

uit is. En dan moet oma nog een stuk lopen natuurlijk. Schiphol is zo groot.'

'En ze moet op haar koffer wachten,' zegt Spekkie. 'Jammer dat ik de bagageband niet kan zien.'

Ze loopt naar de glazen wand. Misschien kan ze erdoorheen kijken? Nee, het lukt niet.

'Je oma komt zo heus wel,' zegt iemand dan.

Spekkie kijkt verbaasd achterom.

'Hè? Hoe weet u dat ik op mijn oma wacht?'

De vrouw wijst lachend naar de ballon in Spekkies hand. *Welkom oma* staat erop.

Spekkie grinnikt. Dat ze daar niet aan dacht. Niet handig voor een speurder zoals zij.

Omdat Spekkie veel van speuren houdt, eet ze vaak een spekkie. 'Daar kan ik beter van nadenken,' zegt ze altijd. Daarom noemt iedereen haar Spekkie. Al is haar echte naam Marloes. En Sproet, met sproeten en bril, is haar allerbeste vriend.

In de grote hal staan veel meer mensen te wachten. Iemand met een grote bos bloemen.



Een man die steeds maar staat te bellen. En ook een meneer met een grote knuffelbeer. Als hij merkt dat Spekkie ernaar kijkt, zegt hij: ‘Leuke beer, hè? Die is voor mijn nieuwe kleinzoon. Mijn dochter heeft hem geadopteerd. Jaaa, wat fijn! Daar heb je ze al!’ De man loopt naar een blonde vrouw, die blij zwaait. Op haar arm draagt ze een klein jongetje.

En opeens komen er veel meer mensen de aankomsthal binnen. Sommigen zien eruit alsof ze op vakantie zijn geweest.

‘Ja, het was echt heerlijk in Ghana,’ hoort Spekkie iemand zeggen. ‘Altijd zon, aardige mensen. En een prachtig strand daar in Afrika.’

Tussen de vakantiegangers loopt ook een man in een gekleurd hemd. Hij heeft een klein mutsje op zijn hoofd.

Die komt vast ook uit Ghana, denkt Spekkie. De man heeft een grote koffer bij zich.

Nerveus kijkt hij rond.

Met haar ogen volgt Spekkie de man. Het lijkt of hij iemand zoekt. Ineens loopt hij naar een man toe met een bordje in zijn hand. *Mister Abu* staat erop.



‘Abu,’ mompelt Spekkie. Of zou je Aboe zeggen? Wel een bijzondere naam. De mannen geven elkaar een hand en lopen weg. En eindelijk roept iemand: ‘Ja... Daar is mijn schatje!’

Dat kan maar één iemand zijn: oma.
Spekkie rent naar haar toe en vliegt in haar
armen. 'Oma!'



Mama omhelst haar ook. 'Goeie reis gehad?'
vraagt ze.

Oma knikt. 'Alles ging prima. Maar ik hoorde
van de piloot dat het hier maar twintig
graden is. Klopt dat?'

‘Heerlijk toch? En als de zon erbij komt, wordt het snel nog warmer,’ zegt mama. Oma doet alsof ze rilt. ‘Ik vind dat maar koud.’

Spekkie grinnikt. Oma moppert altijd op het weer als ze naar Nederland komt. Op Curaçao is het natuurlijk veel warmer.

‘Hier, oma.’ Ze geeft de ballon.

‘Wat lief van je!’ Oma bindt hem vast aan haar koffer. ‘Zeg, hoe gaat het met Sproet?’ vraagt ze dan. ‘Hij komt zaterdag toch wel op mijn feest?’

‘Mag hij ook komen? Leuk! Als we straks thuis zijn, ga ik het hem meteen vertellen.’

‘Doe dat,’ zegt oma. ‘Want over twee dagen is het al.’

